

THE SUNDAY TIMES BESTSELLER

RORY CLEMENTS

MNÍCHOVSKÝ VLK

AKO CHYTÍTE VRAHA,
KTORÉHO NEMÁTE NÁJSŤ?

TATRAN

RORY
CLEMENTS

MNÍCHOVSKÝ
VLK

TATRAN

Z anglického originálu Rory Clements: Munich Wolf,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Zaffre, An imprint of Zaffre Publishing Group,
A Bonnier Books UK Company,

Londýn 2024,

preložila Ivana Roháčová.

Vydalo Vydavateľstvo TATRAN, s. r. o., v roku 2026,
so sídlom Klariská 16, 815 82 Bratislava, Slovenská republika.

Vyšlo ako 5631. publikácia.

Vydanie I.

Prebal a knižnú väzbu navrhol a spracoval Peter Zentko.

Zodpovedná redaktorka Daniela Šinková

Jazykové redaktorky Jana Piroščáková, Zlata Sršňová

Technický redaktor Peter Zentko

Sadzba AldoDesign, Bratislava

Vytlačil FINIDR, s.r.o., Český Těšín.

www.slovtatran.sk

:: knihy pre **hodnotnejší** život

info@slovtatran.sk

All rights reserved.

Copyright © Rory Clements 2024

Translation © Ivana Roháčová 2026

Slovak edition © Vydavateľstvo TATRAN 2026

ISBN 978-80-222-1893-1

S láskou
Maxovi

BAVORSKO, NEMECKO

1. KAPITOLA

MNÍCHOV JÚN 1935

Keď našli telo tej mladej Angličanky, Sebastian Wolff riešil iné problémy.

Na prvý narazil počas obednej prestávky v jednej zo svojich obľúbených pivární Tirolkeller neďaleko policajného riaditeľstva v starom meste. Mal sa tam stretnúť so svojou priateľkou Hexie, pretože dnes slávil tridsiate piate narodeniny a chceli si odskočiť na zastrčenú pláž uprostred lesíka na odľahlom brehu Starnberského jazera. Budú tam mať úplné súkromie a môžu sa vykašľať na plavky či cudnosť. Pozrel sa na náramkové hodinky. Pol druhej a stále bol sám.

Kde trčí?

Iste ju v ateliéri zdržal Hoffmann ako zvyčajne. Ten nafúkaný ožran si myslí, že je lepší než všetci ostatní. Aký má na to vlastne dôvod? Celé dni sa len podlizuje šéfovi, všade chodí s tou svojou Leicou a ustavične cvaká v nádeji, že aspoň jedna fotka vyjde ostrá. Seb to nepovažoval za prácu pre chlapa. Stláčať gombík na skrinke predsa dokáže aj decko.

Na opačnej strane pivárne na seba začal pútať pozornosť poltucet protivných mladíkov v *lederhosen*, ktorí dobiedzali do nízkeho okuliarnatého chlapíka v obleku, vraj Židia tu nemajú čo hľadať a mal by sa pratať naspäť do Židovska, nech už je kdekoľvek. Okuliarnik sa ohradzoval, že vraj nie je Žid, no tým ich len ešte viac podráždil.

Chlapci si očividne odskočili z vidieka na výlet do mesta a mali v sebe niekoľko litrov augustineru. Chceli sa s niekým pobiť, ich posmešky prehlušovali márnú snahu citaristu aj všetky rozhovory v miestnosti.

Seb sa neobával, že by sa v pivárni strhla bitka. Ešte pred rokom, niekoľko týždňov pred krvavými udalosťami v Bad Wiese a inde by bol iného názoru. Dnes však nič nehrozilo. V poslednom čase sa v Mníchove nikto neodvážil robiť výtržnosti. V utópii Adolfovho zlatého úsvitu panoval mier a všetci boli šťastní. Dokonca aj hnedokošeliari odložili obušky a boxery.

„Hexie sa na vás vykašľala, pán detektív?“

S úsmevom sa otočil k čašníčke. Bujné poprsie jej prekypovalo cez dirndl a v oboch rukách niesla s dokonalou rovnováhou holby, z ktorých nepretiekla ani kvapka. „Už to tak vyzerá, Gudrun.“

„To je ale hus! Ja by som ťa brala hneď.“

„Nie som pre teba dosť dobrý.“

„Vyskúšame to?“

Pobozkal ju na upotené, nenapudrované líce. „Nabudúce, Gudrun. Pôjdem jej naproti. Ak by sme sa minuli a prišla by sem, povedz jej, nech ma počká. Ak budú dobré cesty, do desiatich minút sa vrátim.“

„Len nechod' okolo Königsplatzu, Seb. Znova ho uzavreli stavbári. Bohvie, čo tam zas chystajú.“

„Vďaka.“

„A mohol by si pred odchodom upratať tamtých mladých?“

„Čo by som pre teba nespravil, drahá.“

Medzi nohami sa mu prepletla miestna čierna mačka. Podal Gudrun prázdnu holbu, ktorú sa jej nejakým zázrakom podarilo pribrať k plným, sklonil sa k mačke, pohladkal ju a zamieril k mladým sedliakom. Vyštafírovali sa do najlepších nohavíc, pravdepodobne z kamzičej kože, ktorú si odovzdávali celé pokolenia z otca na syna. Prali ich vôbec niekedy? Storočia potu, šťaniek a iných telesných tekutín.

Podozrievalo sa naňho zahľadeli zakalenými očkami. Vzápätí naraz vypli hrude a premerali si ho ako profesionálni zápasníci, on sa však len pousmial. „Tichšie, chlapci.“

Najmohutnejší mladík s najzachmúrenejším výrazom sa postavil tvárou v tvár Sebovi, ale ten neustúpil.

„S kým si myslíš, že sa bavíš, šéfko?“

Seb vytiahol služobnú pištoľ a zaboril hlaveň do mladíkovho ohavného nosa. Mladý sedliak uskočil, akoby ho postrelil, čo sa nestalo, a spadol mu pritom klobúk s *gamsbartom*. Seb sa znova usmial na skupinku a ukázal im svoj odznak.

„Ešte slovko, chlapi, a ukážem vám peknú celu hneď za rohom na Ettstrasse.“

Zrazu stíchli. Dlháň sa zohol po klobúk.

V pivárni bolo opäť počuť gitaru. Presne takú moc mal v treťom roku Tretej ríše odznak príslušníka kriminálnej polície, skrátene Kripa, alebo čokoľvek, čo sa aspoň vzdialene podobalo na oficiálny preukaz. Veľkí podliaci vládli krajine, a tak malí darebáci stratili sebavedomie. Škoda, pomyslel si Seb, pretože tomu najväčšiemu a najhlasnejšiemu by sa zišlo rozbiť nos a on by sa na to s radosťou podujal. Namiesto toho mu len poťukal Waltherom po hrudi. „Užite si zvyšok dňa, chlapi. Ale potichu.“

Na odchode k nemu podišiel útly chlapík, do ktorého dobiedzali. „Tí mladíci klamali, ja nie som Žid.“

Chladne naňho zagánil. Ten chlapík bol slizký ako had. Seb mu neodpovedal a ďalej kráčal von, kde sa zhlboka nadýchol čerstvého vzduchu. Mal tridsaťpäť rokov, bol krásny júnový deň a život bol fajn.

Poobzeral sa po ulici a na okamih sa pohľadom pristavil pri stánku s ovocím a zeleninou, pri ktorom už odnepamäti sedel starý jednonohý veterán. Celkom sa mu darilo. Práve predával nové zemiaky dvom starenám a územčistému hnedokošeliarovi.

Na opačnej strane skupinka turistov, podľa strihu oblečenia Američanov, zízala na vysoké veže s kupolovitými strechami najznámejšieho mníchovského kostola Frauenkirche. Američania sa dali rozoznať ľahko: boli dobre živení, hrozne hluční, zbožňovali všetok ten nacistický gýč a dychtivo skupovali

pohľadnice s Führerovou podobizňou. Do Bavarska zavítali za „zdravím a kultúrou“, na ktoré ich lákali slogany na plagátoch cestovných agentúr aj v newyorských novinách.

Gudrun mala pravdu. Cesty boli upchaté. Vozidlá sa vliekli a kočiš s takmer nehybným pivovarníckym povozom ťahaným štyrmi unavenými koňmi preklínal dodávky aj autá a plieskal na ne bičom.

Sebova pýcha a potešenie srdca, kabriolet Lancia Augusta, parkoval pred pohostinstvom. Pred tromi rokmi by mu tú krásku už pravdepodobne ukradol alebo roztľkol niektorý z gangov Sturmabteilungu potulujúcich sa po meste. No keď vlani v júni po razii vo Wiessee zabili v Stadelheimskej väznici ich vodcu Röhma, hnedokošeliari ukázali pravú tvár, zaliezli ako vykastované psiská a ulice boli zväčša bezpečné.

Lancia mala červený lak a Seb ju miloval takmer tak ako Hexie, hoci tá si myslela, že auto zbožňuje o čosi viac. Niežeby jej niekedy povedal, že ju miluje. Nechcel, aby si fräulein začala príliš namýšľať. Nechal auto tak a svižne vykročil. Nemalo cenu sadať za volant.

Zápchu mal na svedomí Adolfov grandiózny plán pretvoriť Königsplatz na ďalší nadrozmerný priestor na vojenské prehliadky a svätostánok nacizmu, akoby po meste už teraz nepochodovalo dosť čižiem so železnou päťou. Výstavba striedavo prebiehala a stála už niekoľko mesiacov a jej dôsledky bolo vidieť v celom centre. Rozkopali v ňom cesty a rozostavali dva chrámy, v ktorých mali byť uchované pozostatky mučeníkov puču z dvadsiateho tretieho.

Policajti s bielymi rukavičkami vnášali do celej situácie ešte väčší chaos: horúčkovo mávali rukami a snažili sa presmerovať dodávky a autá niekam, kam ísť nechceli.

Čo už. V taký príjemný deň sa rád poprechádza a do fotostúdiu Heinricha Hoffmanna vo Schwabingu to mal necelé dva kilometre.

Prešiel na Lenbachplatz, potom na Barer Strasse a severne cez Karolinenplatz, na ktorom sa hemžili vozidlá zo stavby a esesáci. Cesta na západ popri Hnedom dome na Königsplatzi bola úplne zatarasená. Všade naokolo bol hluk a prach.

Hexie nebola v Hoffmannovom ateliéri. Druhé dievča, ktorého meno Sebovi vyšumelo z hlavy, no vedel, že zastupuje Evie Braunovú, mu povedalo, že Hexie musela rýchlo zaniest fotografie Hoffmannovi do reštaurácie Osteria Bavaria. Seb jej poďakoval a odporúčal sa na Schellingstrasse.

Na chodníku pri a oproti reštaurácii sa zišiel dav. To znamenalo jediné: roznieslo sa, že Adolf zišiel zo svojho horského sídla v Obersalzbergu a chystal sa tam na obed.

Len čo mu tá myšlienka skrsla, zjavila sa vodcova kavalkáda: tri veľké čierne Mercedesy so sklápacou strechou napakované esesákmi, pričom sám Adolf sedel na zadnom sedadle prostredného vozidla vedľa svojho hlavného telesného strážcu a pobočníka, obrovského Wilhelma Brücknera.

Seb zastal a cival na výjav, ktorý sa pred ním odohrával. Všetci v dave sa dali do kriku a naraz zdvihli ruky na pozdrav. Dve mladé ženy, ktoré ešte určite nemali ani dvadsať, si rozdrapili blúzky a nastrčili pevné prsia smerom k svojmu hrdinovi. Dvaja esesáci sa s úškrnmi postavili pred dievčatá na ochranu ich cudnosti a vodcovej dôstojnosti.

Ak si aj Hitler všimol ten amatérsky striptíz, nedal na seba nič znať, len ďalej kyvkal svojim uctievačom rukou v pomerne malátnom podaní svojho slávneho pozdravu. Autá zastali a jednotka ťažko ozbrojených esesákov odtlačila dav ďalej.

Práve keď sa otvorili dvere na vozidle, z reštaurácie vyšla známa postava Hexie Schulerovej. Len čo zbadala, kto práve dorazil, pritlačila sa chrbtom o stenu. Zachytila Sebov pohľad a uškrnula sa, akoby chcela povedať: *To som si teda načasovala!*

Keď z Mercedesu vystúpil Adolf aj so psom na krátkej vôdžke, pol minúty otrčal davu pravú bledú rukavičku celkom ako

tuleň v cirkuse. Potom sa prudko otočil a zmizol vo svojej obľúbenej talianskej reštaurácii s krásnym nemeckým ovčiakom v päťach, okolo Hexie prešiel, akoby bola vzduch.

Seb a Hexie sa stihli len objasť a ona mu zablahoželala k narodeninám, keď ho ktosi potiahol za ľavú ruku, otočil ho a detektív sa ocitol zoči-voči bezvýraznému mužovi s rednúcimi vlasmi a tvárou zjazvenou po kiahňach. Mal približne tridsať, na sebe špinavé sivé sako, kravatu zafľkanú od polievky a ošúchanú fedoru. Seb v ňom okamžite spoznal príslušníka bavorskej politickej polície, jedného z tých slizkých snaživcov, ktorých v Berlíne a inde v Nemecku poznali ako gestapákov. Občas ho zahliadol pri policajnom prezídiu na Ettstrasse a vedel, že chlapík nepatrí k bežným nepolitickým kriminálnym zločkám.

Esesáci začali zatiaľ rozháňať dav, ľudia sa však stále poneviarali naokolo, akoby dúfali, že sa Adolf každú chvíľu opäť zjaví, pokloní a možno im ešte na rozlúčku otrčí ruku. Dve dievčatá si zapínali blúzky a koketovali s esesákmi, ktorí sa postavili medzi ne a vodcu. Čosi Sebovi navrávalo, že štvorica sa dnes ešte stretne, aby sa navzájom lepšie spoznali.

„Hrozné miesto,“ zahundrala Hexie, nehľadiac na policajta, a kývla hlavou k reštaurácii. „Hoffmann tam sedel s tou strašnou Angličankou. Veď vieš, s tou vysokou blondínou, čo má prsty ako mníchovské klobásy.“

„Volá sa Mitfordová a sedí tam vždy.“

Mužov stisk zosilnel. Seb sa k nemu otočil a pravačku zaťal v päšť, pripravený vraziť mu do toho neprijemného ksichtu. „Áno?“ opýtal sa podráždene. „Pomôžem vám?“

„Bavorská politická polícia. Nezasalutovali ste Führerovi. Všetci ostatní dvihli ruky, vy však nie.“

„Ospravedlňujem sa. Rozptýlili ma prsia tých dievčat.“

„Čo ste to povedali?!“

„To, čo ste počuli, a teraz už dajte tú ruku preč!“

„Hnusíte sa mi. Ale nevyzeráte ako špinavý Žid, tak čo ste zač? Bolševik?“

„Povedal som, nech dáte tú ruku preč.“

„Ako sa to rozprávate s príslušníkom BPP?“

„Budem sa s vami rozprávať, ako sa mi zachce. Zmiznite otravovať niekoho iného, lebo inak potečie krv!“

„Ako sa opovažujete?! Patríte k tým prekliatym červeným, však? Ste nebezpečný živel.“

„Hneď vám ukážem, aký som nebezpečný!“

„Ako sa voláte?“

Seb vytiahol odznak. „Wolff. Pozrite sa sem. Inšpektor Sebastian Wolff. Oddelenie vrážd, Policajné prezídium, Ettstrasse dva. Za nebezpečný element ma považujú zločinci, nie poctiví občania. Stačí?“

„Takže vy ste policajt, čo? Mal som pocit, že som vás už videl. Tak či tak vás to neochráni. Pôjdete so mnou na ústredie BPP.“ Muž odhodil na zem ohorok a prišliapol ho.

Hexie sa postavila medzi Seba a toho malého potkana. „Nebudte smiešny. Radšej zalezte naspäť do svojej nechutnej diery.“

Seb by to nepovedal lepšie, ale veľmi mu tým nepomohla. Teraz už Herr BPP necúvne, nie keď sa mu postavila naštvaná ženská. To by bola predsa hanba. „A ako sa voláte vy?“

„Do toho vás nič! Ale aby ste vedeli, pracujem u Führerovho najlepšieho priateľa Heinricha Hoffmanna, s ktorým práve teraz sedí v reštaurácii. Ak sa mi niečo stane, skončíte v žrďale pre potkany. *Capisce?*“

Tým ho naozaj vytočila. A tak Sebastian Wolff skončil v koncentračnom tábore Dachau. *Vďaka, Hexie*, pomyslel si, keď si Herr BPP privolal na pomoc uniformovaných príslušníkov SS a vtlačil ho na zadné sedadlo. *Vždy si mala podrezaný jazyk.*

2. KAPITOLA

Nepostavili ho pred súd. Nedostal právnika. Nemohol zavolať šéfovi ani mame a synovi. Stačil príkaz vyššie postaveného príslušníka tajnej štátnej polície, že ho majú previezť do Dachau a držať v ochrannej väzbe, kým sa jeho záležitosť nevyšetrí, a už sa viezol v dodávke severozápadne od Mníchova s tromi ďalšími väzňami. Jeden bol profesor na technickej univerzite, ktorého udali, lebo sa ozval, keď vyhodili jeho židovského kolegu. Ďalší bol zachmúrený komunista a tretí svedok Jehovov s bystrým pohľadom. Nikto z nich nespáchal žiaden zjavný zločin, akurát ich považovali za „nebezpečné živly“.

V tábore ho odviedli do takzvanej postrkovne, kde ho podrobne zaregistrovali, následne mu vzali oblečenie a osobné veci, čiže len peňaženku, občiansky preukaz a zopár drobných. Služobnú zbraň Walther PPK 7,65 mu už zhabali na veliteľstve politickej polície vo Wittelsbachovom paláci.

Celých desať minút musel stáť nahý, kým sa miestnosťou premieľali esesáci, ktorí oňho len občas zavadili ľahostajnými pohľadmi. Potom ho odviedli do umyvárne pre väzňov, kde ho dezinfikovali a musel sa vydrhnúť, aby sa mohol vrátiť do postrkovne, kde nafasoval nepohodlný väzenský úbor z druhej ruky, čo pred ním vraj nosil niekto, kto sa pokúsil o útek. Seb si dokázal predstaviť, že to vraveli všetkým nováčikom, aby sa držali ďalej od elektrického plota.

Nakoniec dostal kefkú, malé mydlo, plechový pohár a tanier a odviedli ho do baraku s nekonečnými radmi trojposchodových drevených postelí a absolútnou absenciou pohodlia. Žiadny matrac, iba tvrdé drevo, slamník a jedna prikrývka – v júni to stačilo, no v zime nie.

Blok mal na starosti zvláštny chlapík menom Rudolf Höss, poddôstojník SS Totenkopfverbände s lebkou a prekríženými kosťami na čiapke. Vždy sa usmieval a na pohľad bol dobrák, Seb však vedel, že je to len pretváрка. Ako detektív mal jednu dôležitú schopnosť: vedel dobre čítať z tváre a táto sa mu nepáčila. Zdalo sa mu, že na svete by bolo lepšie, keby bol Herr Höss väzňom, a nie dozorcom v tábore.

Höss mu povedal, že ak nebude robiť problémy, bude mať relatívne bezbolestný pobyt, ale ak nebude rýchlo plniť príkazy, udržiavať čistotu, poriadne si robiť prácu alebo bude kraďnúť jedlo či cigarety, čaká ho bičovanie. Alebo niečo horšie.

Pohľadom prebehol spis svojho nového väzňa a hneď si všimol, že má narodeniny a patrí k polícii. Pokarhal Seba za nelójálny postoj k Führerovi, chladne, ľahostajne ho nazval hanbou policajných zločiek a vyjadril sa, že ho musia prevychovať. „Prišiel si sem ako nepriateľ štátu a buď odídeš ako dobrý, svedomitý Nemeč, alebo neodídeš vôbec.“

Ak sa bude správať dobre a rehabilitujú ho, pustia ho o šesť mesiacov.

Seb sa ani neunúval nič povedať. Načo aj?

„A zapamätaj si jedno!“ pokračoval Höss. „Tu nemáš žiadne práva. Si len odpad a tak sa s tebou aj bude zachádzať.“

Ostatní spoluväzni sa práve vracali z práce. Boli zamĺknutí a vyčerpaní, väčšinu tábor zjavne zlomil, vysal z nich cez mŕtve oči dušu. Ani jeden sa neobťažoval dať sa so Seбом do reči, čo ho vôbec netrápilo, pretože ani on nemal náladu púšťať sa do rozhovorov.

Keď si vzali plechové tanieri, odviedli ich do jedálne. Na večeru dostali kus čierneho chleba a za hrnček riedkej, nechutnej polievky, v ktorej plávala kapusta, zemiak a pár kúskov chrupavky. Nemal na ňu chuť, ale len čo od seba odsunul misku, prísediaci ju s radosťou schmatol a do niekoľkých sekúnd vyčistil.

„Bola chutná?“ zaujímal sa Seb.

„Nie, ale zajtra ju zješ, to ti sľubujem.“

„Za čo si tu?“

„To sa nikto nepýta. Všetci sme tu skončili z rovnakého dôvodu. Pre toho vyblednutého chlapa s fúzikom.“

Vedúci bloku Höss síce na večernom nástupe chýbal, ale posunul správu o nováčikových narodeninách svojmu zástupcovi, ešte neprijemnejšiemu mužovi, ktorý prikázal Sebovi vystúpiť pred nastúpených väzňov.

„Tento tu patrí k najhoršej spodine,“ oznámil dozorca zhromaždeným. „Je – alebo skôr bol – policajtom mníchovskej kriminálnej polície, ale prejavil neúctu a nedostatok lojality Führerovi, vďaka ktorému vôbec mal kde pracovať a čo jesť. Dnes má inšpektor Wolff narodeniny, a tak ich oslávime. Obávam sa, že žiadna torta nebude, ale pri takejto špeciálnej príležitosti a ako privítanie v Dachau môže stráviť noc pod hviezdami.“

Noc pod hviezdami. Vtipkár. Stráviť noc pod hviezdami v Dachau znamenalo stáť od súmraku do úsvitu v pozore na buzerplaci.

Aspoň že bolo leto, takže ho nečakalo veľa hodín v tme, a zároveň bolo ešte teplo a nepršalo. V priebehu noci mu aj tak začala vystreľovať bolesť do pliec a krížov. Počas nočných hliadok v zákopoch však vydržal horšie podmienky a zvládne aj toto. Problém mu robil skôr mechúr – nadránom mu ho už šlo roztrhnúť.

Keď nebo začalo blednúť a zvyšných väzňov zobudil budíček, napadlo mu, že možno vydrží. Potom sa slnko prehuplo cez ostnatý drôt, dopadlo na sivú betónovú stenu na východnom perimetri pod strážnou vežou a Sebovi došlo, že to zvládol. Porazil tých bastardov.

Z tohto malého víťazstva sa však netešil dlho.

Len čo si v duchu zablahoževal, zjavil sa jeho mučiteľ. „Skvelý výkon, väzeň Wolff, neskolaboval si.“

„Nie.“

„Čo si to povedal?“

„Povedal som nie, teda že som neskolaboval.“

„Povolil som ti hovoriť? Rozprávať môžeš len vtedy, keď ti to prikážeme.“

„Rozumiem.“

„Zasa si to spravil. Rozpažiť.“

Seb splnil rozkaz.

„Takto budeš stáť až do obeda. Ak čo i len cekneš alebo sa pohneš, ostaneš tu do polnoci. A potom ťa čaká bičovanie.“ Dozorca mu venoval žltó-čierny úsmev a vzápätí ho šlahol po oboch lícach jazdeckým bičíkom. Nešetril silou.

Seb neskríkol, no prehral bitku – vzdal to s mechúrom a pomočil sa.

Ohradiť sa by bolo zbytočné. Ak by to skúsil, len by tým zhoršil a predĺžil svoj trest o veľa hodín. Cítil sa však ponížený. Líca mu horeli po rane bičíkom aj od hanby. Naposledy sa pomočil ako decko. Teraz mu po nohe tiekol teplý, páchnuci moč.

Nemal viditeľné zranenie ani modriny, no bolesť a hanba mu ich vynahradili. Navyše čelil novému problému: smädu.

Ústa mal vyprahnuté, v hrdle ho páliło.

O jedenástej sa opäť ukázal vedúci bloku Höss.

Seb sa vzpriamil, držal ruky bez pohnutia na mieste a ani necekol.

Höss sa naňho díval celú minútu, potom si povzdychol. „No dobre, väzeň Wolff, môžeš ísť. Máš šťastie, že si sa vyhol privítaniu poriadnym bičom.“ Bez slova sklopil zrak k tmavej škvrtne na drsnom bavlnenom úbore. „Vráť mydlo, kefkú, príbor aj úbor do postrkovne a preber si vlastné veci.“

Seb chvíľu nereagoval. Určite ho chce znova dostať, aby ho mohol ešte viac potrestať.

„Pohni sa, Wolff. Nemám na teba celý deň.“

Pomaly spustil ubolené ruky. Höss mu podal dokument s oficiálnou hlavičkou Dachau. Bola to podpísaná, opečiatkovaná priepustka. „Ukáž to na bráne, pustia ťa von! Tam na teba bude čakať auto. Zdá sa, že máš vplyvných priateľov.“

Seb mu nepoďakoval. Najväčšmi zo všetkého dúfal, že už nikdy neuvidí dozorcovu nevýraznú tvár pozbavenú akejkoľvek emócie. Vrátil sa do prázdneho baraku. Všetkých ostatných väzňov odviekli na šichtu. Pozrel sa na prázdnu drevenú posteľ, ktorej sa mu podarilo vyhnúť. Pozbieral si kefkú, mydlo a príbor, prešiel cez buzerplac a dúfal, že tábor už v živote neuvidí. Ruky ho boleli, akoby celé ráno cvičil s činkami. Túto skúsenosť si ani v najmenšom nechcel zopakovať.

Usúdil, že na tomto strašnom mieste ľudí nerehabilitujú, ale ničia.

Čakal naňho ďalší Mercedes bez strechy, ktorý zbožňovali všetci mníchovskí nacistickí pohlavári. Na krátkych žrdkach nad oboma prednými blatníkmi sa vynímali dve vlajočky s hákovým krížom. Za volantom sedel šofér v uniforme, Seb však dobre vedel, kto je majiteľom vozidla. Mladší brat jeho mamy, strýko Christian.

„Dobrý deň,“ kývol šoférovi.

„Heil Hitler.“

„Jasné, Heil Hitler aj vám.“ Mávol šoférovi a zaškľabil sa od bolesti z toho, že musel niekoľko hodín stáť v neprirodzenej polohe. „Odvezte ma domov na Ainmüllerstrasse, ak budete taký dobrý.“

„Mám príkaz odviezť vás do Rezidencie. Chce sa s vami stretnúť radný Weber.“

„Nepočká to? Rád by som si dal kávu a pár hodín si pospal.“ Vedel však, že plytvá dychom.

Šofér pokrčil plecami, otočil auto a rýchlosťou sto kilometrov

za hodinu vyrazil priamo do srdca Mníchova, pričom nedbal na dopravných policajtov, vbiehal do cesty vozidlám na križovatkách a šmykom predbiehal električky a autobusy len s niekoľkokocentimetrovou rezervou. Seb zavrel oči, pretože sa netúžil pozerat' na to, ako sa ženú v ústrety smrti v podobe desaťtonového nákladiaka.

Keď sa dostali do otrasnej zápchy pri starom meste, šofér jednoducho stlačil klaksón a neprestajne trúbil, až kým si ostatní vodiči nevšimli oficiálne nacistické vozidlo a nevyhli sa mu z cesty, akoby šlo o sanitku rútiacu sa do nemocnice. Taký už mal na občanov Tretej ríše účinok veľký čierny Mercedes so sklápacou strechou, hlavne keď ho zdobili vlajočky s hákovým krížom.

Spomalili, len kým prechádzali popri Feldherrnhalle, a šofér svedomito švihol pravačkou ako plemenný žrebec svojím náčiním, aby zasalutoval Hitlerovým priateľom zabývaným počas nešťastného puču v dvadsiatom treťom. Seb ho napodobnil, neželal si totiž urýchlený návrat do Dachau – tento pozdrav bol povinný a kontrolovala ho stála hliadka príslušníkov SS. Ak si niekto neuctil padlých hrdinov Tretej ríše, dostal sa do problémov. Staré dámy na bicykloch, ktoré sa pri vzdávaní pocty museli jednou rukou pustiť riadidiel, sa kývali zo strany na stranu a menili smer jazdy, ďalší ľudia radšej chodili po iných uliciach, aby nemuseli vzdávať hold nacistom.

Šofér zahol doľava a zastal na Max-Joseph-Platzi. „Sme na mieste, inšpektor Wolff,“ oznámil svojmu pasažierovi, ani sa pritom neotočil na sedadle. „Máte sa ohlásit pri hlavnom vchode a odtiaľ vás odvedú do Čiernej siene, kde počkáte na radného Webera.“ Pozrel sa na hodinky na palubnej doske. „Máte tam byť najneskôr o päť minút, tak sa radšej poponáhľajte.“

Ďalšie rozkazy. Seb usúdil, že tento muž by bol radšej vedúcim bloku v koncentračnom tábore Dachau než šoférom jeho